

**PROGRAM WYCHOWANIA
PRZEDSZKOLNEGO
„Kosz Malin”
WEDŁUG
MYŚLI WYCHOWAWCZEJ
BŁ. KS. BRONISŁAWA
MARKIEWICZA**

Założenia programu

- Personalizm chrześcijański

Chrześcijańskie wychowanie rozumiane jako spotkanie ma dwa wymiary: wertykalny - odnoszący się do Boga, Chrystusa i horyzontalny - ujawniający relacje międzyludzkie. W każdym człowieku ukryte jest dobro, piękno i Bóg, dlatego w wychowaniu nie można pomijać religijności człowieka, która jest jego naturą. Wartościami stojącymi u podstaw wychowania w pedagogice personalistycznej są: „prawda i miłość, dobro i piękno, wiara i nadzieja, wierność i odpowiedzialność, a także świętość i zbawienie”

(M. Dziewiecki, Wychowanie w dobie ponowoczesności, Jedność, Kielce 2005r.)

Cel programu

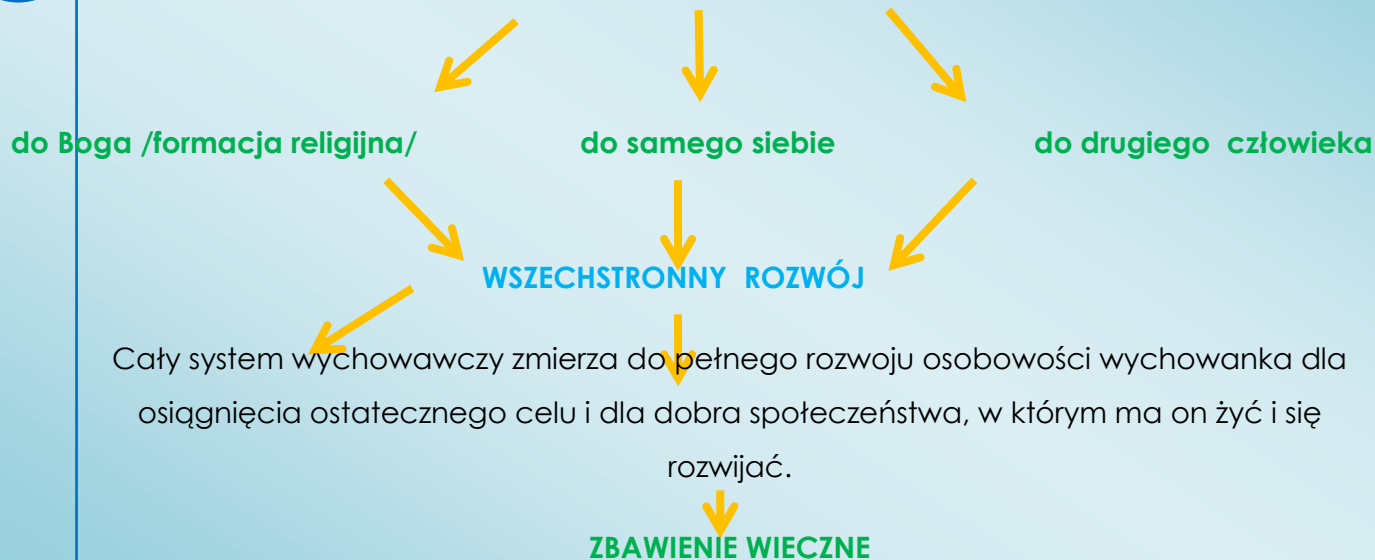
Celem programu wychowawczego według koncepcji wychowawczej ks. Bronisława Markiewicza jest : najszerszej pojęte dobro dziecka, a więc jego wszechstronny rozwój i zbawienie wieczne budowane na fundamencie relacji wychowanka do:

- siebie samego,
- Boga
- drugiego człowieka, a więc wychowanie wielkich charakterów.

Spojrzenie na wychowanie w świetle **celu ostatecznego** jakim jest **zabawienie wieczne** pokazuje, iż na człowieka nie można patrzeć tylko ze względu na niego samego, ale zawsze w relacji do Boga. Człowiek stworzony przez Boga, wezwany jest aby Go poznawać, szukać i miłować. Wychowanie chrześcijańskie ukazuje nowy porządek istnienia – porządek łaski i nadprzyrodzoności. Widzenie człowieka w perspektywie

wieczności, jego ograniczoności, a zarazem niepodważalnej godności stwarza optymalne warunki dla jego rozwoju. Respektuje podmiotowość człowieka i pomaga mu „stawać się coraz bardziej człowiekiem”, coraz bardziej „być”, a nie tylko „mieć”.

Najszerzej pojęte dobro dziecka CZŁOWIEK W RELACJI

SYLWETKA WYCHOWANKA

- osoba dobrze uformowana
- intelektualnie kompetentna
- podatna na osobowy wzrost
- kochająca
- oddana szerzeniu sprawiedliwości w ofiarnej służbie innym

CELE W ODNIESIENIU DO DZIECKA

wychowanie religijne „Któż jak Bóg”

- wychowanie przez pracę i do pracy
- wychowanie powściągliwe /moralne/
- wychowanie mocnego charakteru
- wychowanie do miłości
- wychowanie patriotyczne

ZAKRESY EDUKACJI

Praca fizyczna

- wychowanie do samodzielności
- wychowanie do bezpieczeństwa
- wychowanie zdrowotne

Praca umysłowa

- wychowanie językowe
- wychowanie intelektualne z elementami edukacji matematycznej
- wychowanie przyrodnicze
- wychowanie techniczno-konstrukcyjne

Praca duchowa

- wychowanie religijne
- wychowanie społeczno-moralne
- wychowanie narodowe
- wychowanie estetyczne

ORGANIZACJA PRACY PRZEDSZKOLA

Przedszkole podejmuje opiekę dzienną nad dziećmi rodziców pracujących. W szczególny sposób pochyla się nad potrzebami rodzin wielodzietnych, dzieci zaniedbanych, wychodzi z pomocą matkom samodzielnie wychowującym dzieci (*Konstytucje i Statuty Zgromadzenia Sióstr Św. Michała Archaniota*)

Realizuje założenia podstawy programowej MEN /Dziennik Ustaw z dnia 15 stycznia 2009r. nr 4, poz. 17/ co do zagospodarowania czasu przebywania dziecka w przedszkolu w rozliczeniu tygodniowym. W grupach jedno i różnowiekowych, liczących optymalnie nie więcej niż 25 dzieci – przy udziale nauczyciela - wychowawcy i nauczyciela wspomagającego.

FORMY PRACY

- obserwacja dzieci
- diagnoza potrzeb i potencjału /ewaluacja/
- indywidualizacja /indywidualne karty wychowanka , by poznawać, rozumieć, pozwalać/
- zintegrowany program edukacji

- udział w praktykach religijnych kształtujących i rozwijających wiarę i wychowanie w duchu wartości chrześcijańskich
- praca z wykorzystaniem wielorakich metod znanych w edukacji z uwzględnieniem metody projektu

ZADANIA NAUCZYCIELA

- troska o dobro dziecka w aspekcie zbawienia wiecznego i wszechstronnego rozwoju
- pomoc dziecku w kształtowaniu właściwych postaw wobec siebie samego, wobec Boga, drugiego człowieka i otaczającego świata
- świadectwo życia prawdziwie chrześcijańskiego /życie wiarą, praktyki religijne/
- tworzenie klimatu miłości i poszanowania godności osoby ludzkiej
- indywidualne podejście do każdego dziecka
- prowadzenie obserwacji pedagogicznej i diagnozy
- współpraca z rodzicami w procesie wychowawczo-dydaktycznymi organizacyjnym
- działanie zorganizowane według przyjętego przez przedszkole programu

ZADANIA RODZICÓW

- przykład życia chrześcijańskiego, opartego na wierze, czynny udział w praktykach religijnych, również tych proponowanych ze strony przedszkola
- własna formacja duchowa
- towarzyszenie dziecku w procesie adaptacyjnym i całym wychowaniu przedszkolnym
- prowadzenie obserwacji rozwoju swojego dziecka
- rozwój umiejętności wychowawczych – udział w warsztatach, spotkaniach ze specjalistami
- współpraca z nauczycielem w celu wspierania osiągnięć rozwojowych dzieci i łagodzeniu trudności
- współudział w tworzeniu rodzinnej atmosfery, czynne włączanie się w organizowanie Uroczystości przedszkolnych

Zasady

„Któż jak Bóg”

„Powściągliwość i Praca”

Bł. Bronisław Markiewicz uczynił fundamentem systemu wychowawczego opartego na miłości Boga i bliźniego oraz na życiu powściągliwym i pracowitym.

Któż jak Bóg

Bł. ks. Bronisław Markiewicz swoim życiem, a także w pozostawionych przez siebie pismach wskazywał, iż gorliwość o chwałę Bożą jest najwyższą i najpierwszą powinnością każdego chrześcijanina. Bogu przyznawał najwyższą wartość. Wiare rozumiał jako zasadniczą postawę człowieka wobec Bożego Objawienia, która wzywa do świętości.

(Zob. Cz. Kustra, Pedagogia życia zakonnego w świetle pism ks. Bronisław Markiewicza, Michalineum 1999r., s. 125.)

Cały system wychowawczy ks. Markiewicza przeniknięty był duchem wiary. Jako wzór całkowitego oddania się Bogu ks. Markiewicz postawiał św. Michała Archanioła, którego imię znaczy „Któż jak Bóg”. Chciał on przez to, by jego wychowankowie naśladowali św. Michała Archanioła w kontemplacji Boga i działaniu. Uważał, że człowiek obdarzony łaską zobowiązany jest do czystości duszy, czyli wolności od grzechu.

Powściągliwość

Ks. Bronisław Markiewicz w swoim systemie wychowawczym powściągliwości przeznaczył najważniejsze miejsce. Uważał, ją za fundament systemu wychowawczego i filar katolicko – społecznego poglądu na świat jak również konieczny warunek odrodzenia narodowego. Definiując powściągliwość, odwoływał się do nauki św. Tomasza z Akwinu twierdząc, że powściągliwość to „cnota, która powściąga w nas popędy przyrodzone i włączone z nimi ponęty i rozkosze stosownie do światła rozumu”, pomaga człowiekowi w osiągnięciu harmonii. Uważał także, że powinna być oznaką miłości - „to służebnica miłości, dzięki której świadomie powściągamy się od tego, co sprzeciwia się dobru naszej ludzkiej natury, w wymiarze dobra osobistego, rodzinnego i społecznego oraz temu, co uderza w naszą godność dziecka Bożego”

(B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej oraz wskazówki do rozwiązania kwestyi socyalnej, t. II, Miejsce Piastowe 1912r., t. II, W obronie powściągliwości, Miejsce Piastowe 1912 r., s. 195, s. 5.)

Powściągliwość obejmuje całego człowieka, jego ciało, duszę i wszystkie władze. Dotyczy trzech instynktów: przekazywania życia, zachowania życia i popędu rozwojowego, którym odpowiadają: czystość, wstrzemięźliwość i pokora. Czystość w ujęciu markiewiczowskim powściąga pożądliwość cielesną i wznosi serce ku Bogu.

Dzięki niej człowiek może kochać Boga jako jedyne Dobro i Piękno. Czyste serce dąży bowiem do wyboru dobra i jest niezbędne w moralnym wychowaniu człowieka. Wstrzemięźliwość natomiast jest uzasadniona względami zdrowotnymi, higienicznymi i religijnymi.

Ks. Markiewicz mówiąc o powściągliwości w wychowaniu wskazywał na konkretne zachowania i podawał środki realizacji tej cnoty: modlitwa, rachunek sumienia, ćwiczenie woli, umartwienia zbytnich pragnień, oszczędność, zapobiegliwość, poprzestawanie na małym w jedzeniu, ubraniu, posiadaniu rzeczy, umartwienie smaku wzroku i języka. Podkreślał konieczność równowagi między potrzebami duchowymi, a potrzebami materialnymi człowieka. Zachęcał do cierpliwego znoszenia przeciwności losu, przykrości i zniewag. Stawiał swoim podopiecznym wysokie wymagania sam poprzestając na małym. Twierdził, że powściągliwość to ratunek, ocalenie dla ludzi szczególnie młodych wchodzących w życie, a żeby była skuteczna trzeba wdrażać ją w życie od małego. Ona uwalnia człowieka od życia skupionego na tym, by „mieć” i wspiera rozwój duchowych wartości. Prowadzi do wolności i pokoju serca. Ideę powściągliwości ks. Markiewicz konsekwentnie wprowadzał w założonych przez siebie zakładach wychowawczych. Nadawała ona ton całemu życiu zakładowemu.

(M. Polak, Powściągliwość jako przejaw i służebnica miłość, Marki – Struga 2002r., s. 24.)

(Zob. B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej oraz wskazówki do rozwiązania kwestyi socyalnej, t. II, Miejsce Piastowe 1912r., s. 195-206.)

Praca

Obok powściągliwości według ks. Bronisława Markiewicza wiodącą rolę w dążeniu człowieka do pełnego rozwoju odgrywa praca, która ma ogromne znaczenie w kształtowaniu osobowości, świadomości i charakteru człowieka. Praca dla ks. Markiewicza była wypełnianiem obowiązków związanych ze swoim powołaniem i ofiarowanie ich Bogu. Praca tworząc nowe wartości przyczynia się do wzrostu człowieka w dobru, a więc przyczynia się do jego doskonałości. Jej wartości nie pomniejsza zmęczenie i znój, które są skutkiem grzechu pierwotnego. Dowodził, że aby dziecko mogło zrozumieć i nauczyć się cenić każdą pracę, koniecznym jest angażowanie go do prac na miarę jego wieku i możliwości od najmłodszych lat. Na początku będzie to zabawa, a potem stopniowo zabawa połączona z pracą i w końcu prawdziwa praca. W pierwszych latach życia będzie to praca praktyczna, o której ks. Bronisław mówi: „Dajmy ręką dzieci możliwości i cel poruszania się, żeby dziecko było zajęte, dajmy mu do ręki zabawkę, ołówek, tabliczkę, papier, wióry, glinę, książeczkę, gałganki - stosownie

do wieku i uzdolnienia, a te same ręce będą zajęte korzyścią dla siebie, bo wyrobią zręczność, a także wpłyną na stronę moralną i umysłową. Dziecko chętnie będzie pracować najpierw przez instynkt wrodzony, a później, żeby się nie nudzić”.

(B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej oraz wskazówki do rozwiązania kwestyi socyalnej, t. II, Miejsce Piastowe 1912r., s. 235 – 236.)

Dzięki pracy człowiek realizuje swoje cele, zdobywa dobra. Istnieje w człowieku potężna siła i pęd do działania. Każda praca wymaga od człowieka walki z wygodnictwem, lenistwem, zniechęceniem, wymaga wyrzeczeń, a z drugiej strony rozwija człowieka, hartuje wolę, wytrwałość, cierpliwość, otwiera na świat, czyni odpowiedzialnym za dzieło stworzenia podarowane przez Boga. „Praca uszlachetnia człowieka, rozwija jego siły moralne i fizyczne, całą jego indywidualność. Chroni od złego i jest najlepszym lekarstwem przeciw moralnemu zepsuciu”.

(B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej, t. I, Miejsce Piastowe 1912 r., s. 209.)

Według bł. ks. Bronisława proces wychowawczy winien kłaść duży nacisk na podejmowanie każdej pracy: fizycznej, umysłowej i duchowej w sposób świadomy i wolny.

„Nie samo tylko ciało dziecka wymaga ćwiczenia: umysł jego żąda też czynu”.

(B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej oraz wskazówki do rozwiązania kwestyi socyalnej, t. II, Miejsce Piastowe 1912r., s. 236.)

Zasady wychowawcze

- Zasada prawdy
- Zasada dobra dziecka
- Zasada przykładu
- Zasada projekcji pedagogicznej
- Zasada więzi emocjonalnej
- Zasada poszanowania osobowości wychowanka
- Zasada profesjonalizmu w wychowaniu

Zasada prawdy – wymaga od wychowawcy tego, aby cała jego postawa życiowa przeniknięta była prawdą płynącą z wnętrza. Ma on dążyć całym sobą do prawdy, być jej świadkiem i poprzez to do niej prowadzić;

Zasada dobra dziecka – wymaga od wychowawcy postawienia dziecka, jego wszechstronnego rozwoju jako bezwarunkowego motywu i działania wychowawczego na wszystkich etapach jego wzrastania;

Zasada przykładu – wynika z przekonania, iż wszelkie wartości, ideały, postawy i umiejętności jakie prezentuje swoją osobą wychowawca stają się rzeczywistą treścią przekazu w procesie wychowawczym;

Zasada projekcji pedagogicznej – wymaga od wychowawcy spojrzenia na powierzone mu dziecko jego oczami, po to by zyskać zaufanie i otwarcie dziecka. Jest ono warunkiem zaistnienia wpływu wychowawczego;

Zasada więzi emocjonalnej – wymaga od wychowawcy umiejętności wczuwania się w potrzeby dziecka – empatii, pozwolenia by doświadczyło, że jest kochane. Utrzymanie bezpośredniego, ciepłego i serdecznego kontaktu jest warunkiem rozumienia przeżyć dziecka, jego pragnień. By to urzeczywistnić wychowawca musi posiadać dojrzałą osobowość, dobrze znać i spostrzegać samego siebie;

Zasada poszanowania osobowości wychowanka – wymaga od wychowawcy szacunku dla niepowtarzalnej osobowości każdego wychowanka. Wymaganie to jest ważnym elementem etyki pedagogicznej, wynika z Konwencji Praw Dziecka. Ponadto, a nawet ponad wszystko godność, każdego człowieka, również dziecka zasada się na Bogu, który stworzył człowieka na swój obraz i podobieństwo i powołał go do świętości poprzez dążenie do wzrostu w łasce Bożej i miłości Boga i bliźniego;

Zasada profesjonalizmu w wychowaniu – wymaga od wychowawcy kompetencji zawodowych, fachowości, skuteczności podejmowanych działań, własnej dojrzałości w realizacji procesu wychowawczo – dydaktycznego.

(Zob. Cz. Kustra, Podstawy michalickiego systemu wychowania, Michalineum 2009r., s. 62-64.)

FORMACJA NAUCZYCIELI

Według założeń systemu pedagogicznego bł. Bronisława Markiewicza

- ✓ **Intelektualna**
- ✓ **Duchowa**
- ✓ **Osobowościowa**

Intelektualna

- zdobywanie kompetencji zawodowych
- doskonalenie osobistego warsztatu pracy o nowe formy i metody pracy

- udział w warsztatach szkoleniowych z różnych dziedzin związanych z wychowaniem
- znajomość systemu wychowawczego bł. Bronisława Markiewicza

korzystanie i dzielenie się doświadczeniami edukacyjnymi i wychowawczymi z innymi nauczycielami w przedszkolu i poza nim

- kultura bycia

Osobowościowa

- kształtowanie w sobie takich cech jak:
- długomyślność,
- dobroć,
- cierpliwość,
- empatia,
- bezinteresowność,
- radosne usposobienie,
- pracowitość, życzliwość, zaufanie,
- miłość do Ojczyzny itp..
- praktykowanie powściągliwości
- praktykowanie potrójnej pracy

Duchowa

- troska o swój duchowy rozwój (np. kierownictwo duchowe, sakramenty św.)
- uczestniczenie we Mszy św. jako centrum naszego życia
- praktykowanie osobistej codziennej modlitwy
- czytanie Słowa Bożego
- studium Pisma św. i lektury religijnej
- udział w rekolekcjach
- czynne uczestniczenie w przeżywaniu roku liturgicznego
- przykład życia chrześcijańskiego opartego na wierze.

FORMACJA RODZICÓW

Według założeń systemu pedagogicznego bł. Bronisława Markiewicza

Indywidualna

(Samowychowanie – rodzic)

Wspólnotowa

(Przedszkole – rodzic)

- **Indywidualna** (Samowychowanie – rodzic)
  - troska o swój osobisty i duchowy rozwój
  - modlitwa indywidualna
  - inne praktyki religijne (udział we Mszy św., nabożeństwach ...)
  - studium Słowa Bożego,
  - literatura religijna
  - literatura pedagogiczna
  - kultura bycia (słowa, postaw)
  - rozmowy z wychowawcą, psychologiem, pedagogiem.
- **Wspólnotowa** (Przedszkole – rodzic)
  - udział w katechezach organizowanych przez przedszkole
  - udział w warsztatach szkoleniowych
  - udział w rekolekcjach
  - włączanie się rodziców w życie przedszkola
  - kultywowanie tradycji i świąt kościelnych i patriotycznych
  - wspólne z dzieckiem uczestniczenie we Mszy św., modlitwa

Metody realizowania programu

Program zakłada w pracy z dzieckiem stosowanie metod wychowania i nauczania mających na celu integralny rozwój osobowości wychowanka według założeń pedagogicznych ks. Bronisława Markiewicza i założeń współczesnej pedagogiki przedszkolnej. Najbliższe tej idei są metody zaproponowane przez Annę Klim-Klimaszewską w książce „Pedagogika przedszkolna. Nowa podstawa programowa”. Należą do nich metody:

- oparte na działaniu czyli metody czynne,
- oparte na obserwacji - metody oglądowe
- oparte na słowie - metody słowne

Metody czynne

Do metod opartych na działaniu można zaliczyć wszelkie samodzielne doświadczenia dzieci, podejmowanie przez nie stawianych im zadań i ćwiczeń oraz przejmowanie inicjatywy w kierowaniu własną aktywnością. Nauczyciel nie bierze w nich bezpośredniego udziału. Jego zadaniem jest stworzenie odpowiednich warunków do

spontanicznej zabawy, podejmowania doświadczeń i eksperymentów, inspirowanie, zachęcanie, podsuwanie pomysłów do odkrywania nowych zjawisk, ich asymilowania i stosowania w praktyce. Ważne jest również podprowadzanie dzieci do samodzielnego podejmowania ćwiczeń utrwalających zdobyte umiejętności i wiadomości. Cenną metodą pracy może okazać się tu metoda projektów.

Metody oglądowe

Do metod oglądowych, „opartych na bezpośrednim spostrzeganiu i przeżywaniu w kontakcie z otoczeniem materialnym, kulturalnym i społecznym”, można zaliczyć obserwację, pokaz, osobisty przykład nauczyciela, ekspozycję dzieł sztuki. Metody oglądowe łączą zjawiska i czynności, na które nauczyciel chce zwrócić uwagę dzieci z osobowym wzrostem kształtowanym przez dostarczanie osobistych wzorców postępowania i zachowania się w różnych codziennych sytuacjach. Bezpośrednie oddziaływanie nauczyciela winno być ubogacone kontaktem z literaturą, teatrem, muzyką, malarstwem i innymi, szeroko rozumianymi, dostępnymi dziełami sztuki.

Metody czynne i oglądowe winny być ubogacone przez stosowanie metod słownych, do których można zaliczyć wszelkiego rodzaju rozmowy, opowiadania, zagadki, które poszerzają zasób wiadomości i rozwijają procesy poznawcze. Duże znaczenie ma tu pamięciowe przyswajanie przez dzieci wierszy i tekstów piosenek.

(A. Kilm - Klimaszewska, *Pedagogika przedszkolna. Nowa podstawa programowa*, Instytut Wydawniczy ERICA, Warszawa 2011r, s. 118.)

Metody słowne

Do metod słownych można zaliczyć wszelkie instrukcje i objaśnienia, które są niezbędne podczas nabywania przez dzieci coraz to nowszych umiejętności i sprawności najpierw związanych z czynnościami higienicznymi i samoobsługą, a następnie coraz bardziej złożonymi zadaniami wynikającymi z chęci poznawania, doświadczenia i eksperymentowania. W zakres tych metod wchodzi również umiejętności związane z różnymi sposobami komunikowania się. Kształtują one społeczne postawy dzieci. „Zastosowanie ma tu odwoływanie się do umów, wyrażanie aprobaty lub dezaprobaty, upominanie, tłumaczenie, przekonywanie, sugestie w postaci zakazów i nakazów”. Żywe słowo kierowane do dziecka wpływa na uczucia, pobudza wyobraźnię, motywuje, a przede wszystkim przekazuje wartości wyłaniające się z osobistej postawy nauczyciela, literatury, widowisk teatralnych itp.

(Zob. A. Kilm - Klimaszewska, *Pedagogika przedszkolna. Nowa podstawa programowa*, Instytut Wydawniczy ER)

Program wychowawczy został oparty na:

- potrójnej pracy: fizycznej, umysłowej i duchowej
- zasadach: „Któż jak Bóg” i „Powściągliwość i Praca”.

Stanowią one sposób realizacji człowieczeństwa we wszystkich jego aspektach, prowadzą do wszechstronnego rozwoju jednostki, są obowiązkiem człowieka i realizacją Bożego planu zbawienia

„ Dusza dziecka jest jak ziemia niezaorana,

umiej ją uprawiać, a wyda ci owoc stokrotny;

jest to jakby młode drzewko, które da się nagiąć do każdego kształtu

i przyjmie każdy, jaki mu nadasz kierunek”.

(B. Markiewicz, Przewodnik dla wychowawców młodzieży opuszczonej, t. I, Miejsce Piastowe 1911r., s. 173.)

Praca fizyczna

WYCHOWANIE DO SAMODZIELNOŚCI

WYCHOWANIE DO BEZPIECZEŃSTWA

WYCHOWANIE ZDROWOTNE

Praca umysłowa

WYCHOWANIE JĘZYKOWE

WYCHOWANIE INTELEKTUALNE Z ELEMENTAMI EDUKACJI MATEMATYCZNEJ

WYCHOWANIE PRZYRODNICZE

WYCHOWANIE TECHNICZNO-KO

Praca duchowa

WYCHOWANIE RELIGIJNE

WYCHOWANIE SPOŁECZNO-MORALNE

WYCHOWANIE NARODOWE

WYCHOWANIE ESTETYCZNE

Podstawą do opracowania programu autorskiego były: teoretyczne przesłanki pedagogiki personalistyczno – egzystencjalnej, koncepcja pedagogiczna bł. ks. Bronisława Markiewicza, charyzmat Sióstr Michalitek, którym jest służba biednym i opuszczonym dzieciom, wiedza i praktyka wyływająca z założeń współczesnej pedagogiki zawartych w Rozporządzeniu MEN z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego i treści wynikające z zasad wiary chrześcijańskiej zgodnie z Podstawą Programową Katechezy Kościoła Katolickiego w

Polsce, opracowanej przez Konferencje Episkopatu Polski podczas 351 zebrania plenarnego w Warszawie w dniu 8 marca 2010 roku.

Bł. Bronisławowi Markiewiczowi najbardziej leżało na sercu zbawienie wieczne powierzonych mu dusz, dlatego wyżej opracowany program zakłada przede wszystkim troskę o dziecko, jego wszechstronny rozwój prowadzący do pełni człowieczeństwa, a więc do świętości. Ma za zadanie pomóc dziecku już od najmłodszych lat w kształtowaniu właściwej postawy wobec samego siebie, Boga i drugiego człowieka na wzór samego Chrystusa oraz wspomagać jego wszechstronny rozwój tak w sferze fizycznej, umysłowej, jak i duchowej. Tak więc wszelkie, podejmowane przez dziecko, działania i czynności, a także zdobywana przez nie wiedza winny być przeniknięte pamięcią o zbawieniu wiecznym i prowadzić do miłości Boga, siebie i drugiego człowieka.

